U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **N. J.,** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2009, č. j. 3 Cad 16/2007 – 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2007, č. j. 2006/31553-442, bylo podle ustanovení § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočky v Praze 4 (dále též „úřad práce“), ze dne 3. 4. 2006, č. j. ABE-3554/2006-04/11, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Úřad práce napadeným rozhodnutím vyřadil žalobkyni z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce ve smyslu § 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) a § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) poté, co se žalobkyně nedostavila na sjednanou návštěvu úřadu práce a svou neúčast nijak neomluvila. Na úřad práce se dostavila teprve následujícího dne a ke své nepřítomnosti předcházejícího dne uvedla, že se „z důvodu krádeže celé tašky s doklady spletla“, když si chybně zapsala do paměti termín návštěvy na úřadu práce o den pozdější.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ze dne 23. 2. 2007, kterou se domáhala zrušení tohoto rozhodnutí a náhrady škody, která jí v souvislosti s jeho vydáním vznikla. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 7. 2009, č. j. 3 Cad 16/2007 – 75, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 31. 12. 2009, v níž namítá, že soud při vydání napadeného

rozhodnutí porušil zákon, nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného v tzv. plné jurisdikci, tedy jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, a dále odkázala na svoji argumentaci v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, které tvořilo přílohu žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost je podána opožděně**.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2009 byl stěžovatelce doručujícím orgánem (Pošta X, PSČ X) doručován na adresu jejího bydliště. Z doručenky do vlastních rukou, vztahující se k doručování napadeného rozsudku a k němu ve spise připojené, se podává, že jelikož stěžovatelka nebyla zastižena, byla zásilka (písemnost) dne 30. 7. 2009 uložena a připravena k vyzvednutí a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si zásilku (písemnost) vyzvedla. Protože si stěžovatelka zásilku (písemnost) nevyzvedla v úložní době, byla tato dne 11. 8. 2009 vložena do domovní nebo jiné stěžovatelkou užívané schránky.

Podle § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), *nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.*

Podle § 49 odst. 2 věty první zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), *nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl.* Podle odst. 4 téhož ustanovení *nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.*

Nejvyšší správní soud shledal, že doručující orgán postupoval zcela v souladu s citovanými ustanoveními. Jelikož stěžovatelku nezastihl při pokusu o doručení rozsudku městského soudu dne 30. 7. 2009 v místě jejího bydliště, písemnost uložil, připravil k vyzvednutí a stěžovatelce zanechal výzvu, aby si ji vyzvedla. Jelikož si stěžovatelka písemnost nevyzvedla ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla tato připravena k vyzvednutí, je třeba rozsudek městského soudu posledním dnem této lhůty, tedy v pondělí dne 10. 8. 2009 (srov. ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s., podle kterého *připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den*), ze zákona považovat za doručený, i když se stěžovatelka o uložení nedozvěděla. Po marném uplynutí této zákonné lhůty doručující orgán vhodil písemnost dne 11. 8. 2009 do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky.

Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.* Podle poslední věty téhož ustanovení *zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *lhůta stanovená tímto*

zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když uvádí, že proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Jak bylo podrobeno bližšímu rozboru výše, napadený rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 10. 8. 2009. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 11. 8. 2009 a marně uplynula v pondělí dne 24. 8. 2009. K jejímu zachování by bylo třeba, aby byla kasační stížnost stěžovatelkou nejpozději dne 24. 8. 2009 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla stěžovatelkou podána teprve dne 6. 1. 2010, a to osobně u Městského soudu v Praze. Kasační stížnost byla tedy podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu